

Kat už vlasy stříhá, na dlažbu padají,
popraviště, louče a jen noční tma.
V davu spousta lidí, na smrt psance čekají,
jak mám věřit, že ten chlap jsem já.
Ruce svázaný, v očích špínu mnoha dní,
tělo zmučený a kolem spousta zla.
Pod pranýřem dav a v tom davu jedna dívka oči uplakaný má.

R: Marion, pro lásku tvou, pro tvoje tělo hebký
když oči v objetí mým přivíráš,
Marion pro kůži hebkou jako plyš
a pro Boha, já umírám.

Tý noci na sýpkách řádil kohout červeněj
a když hledali žháře co to splatit má,
někdo prstem ukázal a já v poutech sevřenej,
ptali se mě kde v noci jsem byl já.
A já mlčel jen, že jsem nevinnej ví už
jenom náruč tvá a chladný světlo svíc.
A já mlčel jen, vždyť byl tam i tvůj muž
a tak jsem lásko vážně nemoh říct.

R:

Až slunce ranní tmou objeví se nad lesy
a ze žaláře noci světlo propustí,
pak tichou modlitbou ještě na mne vzpomeň si
a popros Boha ať nám odpustí.
Že hebký dlaně tvý hladily tvář zjizvenou,
Bože odpusť nám tu lásku zvrácenou,
tisíc něžných slov, když šeptala jsi,
že moje oči jako slunce, jako hvězdy jsou.

R: